Ao. 1856. Donderdag

No. 17. 7 Februarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

1 Feb. Van de slaven *Evert*, geboren in 1834, zoon van *Tina*, en *Martha* geboren in 1845, dochter van *Magdalena*, beide toebehoorende aan den boedel Lambertus Thym.

Van de slavin *Philida* of *Carolina*; geboren in 1806, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan Joh. M. Dompig.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

6 Feb. Van de slaven *Marianna*, geboren in 1818, en *Frans Frederik*, geboren in 1830, kinderen van *Helena Wilhelmina*, toebehoorende aan Joh. F. Vieira.

Van den slaaf *Heintje*, geboren in 1811, zoon van *Louisa*, toebehoorende aan plantaadje *Dageraad en Dankbaarheid*, divisie *boven Cottica en Perica*.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, *den* 4 *Februarij* 1856.

Alzoo de navolgende personen van het Gouvernement hebben verzocht, om in pacht te bekomen de na te melden landerijen, als:

1o. Jacquelina Geertruida Beck, het perceel land gelegen ten zuiden van de *Knuffelsgracht*, groot een *half* bunder, en

2o. Doortje Strijp, het perceel land gelegen ten zuiden aan het kanaal vroeger bestemd geweest om te worden geopend tot aan de rivier *Saramacca*, groot een *kwart* bunder,

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten daarop eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames, met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements Secretarie in te dienen, zullende anders over de opgenoemde perceelen land door het Gouvernement worden beschikt, naar aanleiding der Publicatie van den 13den Julij 1846 (G. B. No. 8).

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, *den* 4 *Februarij* 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van heden No. 154, is, aangezien de Heer Gouverneur zich op morgen voor eenige dagen van *Paramaribo* verwijdert, de Heer Procureur Generaal, als oudste Lid van den Kolonialen Raad, belast geworden met de behandeling der dagelijksche zaken, gedurende Zijner Excellentie's afwezigheid.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Benoodigd voor 's Gouvernements dienst:

Diverse **KLEEDINGSTUKKEN en SNUISTERIJEN** voor de Indianen te *Nickerie*, te leveren in 's lands Magazijnen achter het fort *Zeelandia*.

De Bus der inschrijvingsbilletten ter Gouvernements Secretarie, alwaar eene specifieke lijst is aangeplakt, zal geligt worden op Zaturdag den 9 dezer, des voormiddags ten *elf* ure.

N. B. De monsters te bezorgen ter Administratie van Financien.

Paramaribo, *den* 4 *Februarij* 1856.

De waarn. Administrateur van Financien,

A. WILDEBOER.

Transporten.

(1705) Den 1sten Februarij 1856. De Exploicteur aan H. A. Hatterman van het Huis en Erf aan de *Dominé Straat*, N. W. La. C No. 35, O. W. La. C No. 14.

Idem, H. A. Hatterman aan G. Spong zich teekenende G. M. Spong van het Huis en Erf aan de *Dominé Straat*, N. W. La. C No. 35, O. W. La. C No. 14.

Paramaribo, *den* 4 *Februarij* 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,

MARTINI VAN GEFFEN.

Transport.

(1981) Den 4den Februarij 1856. W. T. Abendanon aan S. Abendanon Sz. van den Grond *Wolffenbuttel* of wel het Erf gelegen aan de *Grave Straat*, bekend onder No. 49, 2e. Buitenwijk, met al de daaropstaande Gebouwen.

Paramaribo, *den* 4 *Februarij* 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,

MARTINI VAN GEFFEN.

Benoodigd voor 't Militaire Hospitaal:

VERSCH MOSTERDZAAD.

Paramaribo, *den* 6 *Februarij* 1856.

Het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* in de Kolonie *Suriname*, brengt, ingevolge art. 81 van het reglement voor dat Departement, (Gouvernementsblad van Ao. 1836, No. 1), bij deze ter kennis van belanghebbenden, dat gedurende het jaar 1855, bij gemeld Departement zijn geliquideerd, de navolgende boedels, als:

In *solventen staat*

van Johannes Isaak Juriaan Gezelschap (aan belanghebbenden overgegeven.)

En in *insolventen staat*

van Hendrik van Daalen, Sophia Johanna Maria van der Kamp, Weduwe J. G. Treheen, Anna Maria Gotschin, Carolina Suzanna Keetelaar, Wed. J. P. Tafares, Charlotte Stapelbroek, Robijn Mendes, Hendrik Johannis Werkendam, Joseph Fortuin Empel, George Caddell, Jan Christoffel Fallenstad, Johann Albrecht Muller en Joachim Willem Grossché.

Het Collegie van Commissarissen voornoemd,

De President,

EGBERT VAN EMDEN.

Ter Ordonnantie van hetzelve,

De Secretaris,

J. ELLIS.

Paramaribo, *den* 6 *Februarij* 1856.

(2184) Alzoo D. C. Munro als Administrerende de plantage *Leliendaal*, zich aan het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde boedels* heeft geadresseerd, verzoekende voorloopige uitbetaling te bekomen zijner vordering ten laste de plantage *Concordia*, aankomende voor de *helft* den boedel Salomon de la Parra, en voor de *wederhelft*, de Erven Semuel Haim de la Parra;

Zoo wordt daarvan mits deze aankondiging gedaan ingevolge art. 4 der Publicatie van den 5 December 1843 (G. B No. 8).

De Secretaris,

J. ELLIS.

Op Dingsdag den 12 dezer, des namiddags ten 4 ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement door den Vendumeester J. C. GOMPERTS publiek doen verkoopen:

De Goederen gevonden in de volgende *desolate* boedels, als:

J. Fraser, J. J. de Man, Sophia J. Reijsiger, H. J. J. Dumont, P. J. van Wesel, J. J. Monsanto, Marianna Stift, P. Faubel, G. A. Keogh, A. Nederhorst, H. Lack, en den gerepudieerd Gemeenschappelijken *desolaten* boedel E. A. Dompig en nagelatene Huisvrouw E. M. Zichem.

En vermits in die boedels tot dus ver geene genoegzame goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet worden opgeroepen.

Paramaribo, den 4 Februarij 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

[1983] De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, benevens S. Goedschalk, zal over *veertien* dagen den juisten dag nader te bepalen, in het openbaar doen verkoopen:

De *twee derde* aandeelen in het bloote Erf aan de *Grave en Soldaten straat*, naast het Huis en Erf van den Heer E. E. Emanuels, bekend onder Nw. Wk. La. B No. 19, aankomende den boedel G. C. Goedschalk, wed. F. J. Marcus voor *drie zesde* aandeelen en S. Goedschalk voor *een zesde* aandeel.

Paramaribo, den 6 Februarij 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.
S. GOEDSCHALK.

(2268) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 8 Februarij 1856, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

De Plantaadje *PARADISE* cum annexis.

De Plantaadje *PHŒNIX*, (Lot Land No. 4)

Een kwart aandeel in de Plantaadje *PLAISANCE*, en

Het *LOT LAND No. 5*, gelegen in *Nickerie*, aan de rivier *Nickerie*.

Twee derde aandeelen der voormalige doch thans het geheel van de actueele Plantaadje *UNION* cum annexis, en

De Plantaadje *DIAMOND* cum annexis, gelegen in *Nickerie*, aan den *Rijweg* allen aankomende de Boedels R. A. en J. Cruickshank.

De slaven *Susanna*, *Alexis*, *Venus*, *Bonheur* en *Latona*, aankomende den boedel J. C. Neij

Paramaribo, den 6 Februarij 1856.

SIMON ABENDANON Sz.

(1985) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 15 Februarij 1856, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Een derde in het ERF en daarop staande GEBOUWEN, gelegen aan de *Domine straat*, bekend onder N. W. La. C No. 32 en O. W. La. C No. 109, aankomende den boedel van wijlen C. W. Esser geboren Kalden, van welken boedel G. J. H. Kalden voor *een derde* erfgenaam is.

Paramaribo, den 6 Februarij 1856.

SIMON ABENDANON Sz.

Nieuwstijdingen.

Paramaribo, *den 6 Februarij 1856.*

Gisteren middag is Z. Exc. de Gouverneur met de koloniale schroefstoomboot *Paramaribo*, naar de *Marowijne* vertrokken.

Engeland.

De *Press*, het orgaan van den heer Disraeli, doet het voorkomen, alsof keizer Napoleon zeer geneigd is den vrede te sluiten, ten welken einde hij sedert zes weken onophoudelijk met de Engelsche regering briefwisseling heeft gehouden. Welligt is het op grond hiervan, dat de heer Drummond in eene landbouwkundige bijeenkomst te Guilford eene redevoering heeft gehouden, waarin hij zegt, dat hij in den beginne den oorlog verwenschte, hoewel keizer Nicolaas zijn armen nabuur een gedeelte van zijn grondgebied afhandig wilde maken. Hij was tegen den oorlog, omdat hij zijne gevaren en rampen kende; maar eenmaal den oorlog aangevangen, mag men zich niet uit het veld laten slaan, te minder, daar de arme Turken werkelijk dapper meegevochten hebben. Maar men moet bij den oorlog niet van beschaving spreken. De beschaving heeft daarmede niets te maken. Of zou Engeland zoolang oorlog willen blijven voeren, tot dat de geheele wereld beschaafd zal zijn geworden? Hij voor zich twijfelde er zeer aan, of keizer Napoleon verder den oorlog wenschte voort te zetten, en in dit geval, is het de vraag of Engeland alleen bereid is den strijd te voeren. (*Luide stemmen van* Neen! Neen!) Men wachte slechts tot dat het dwaze volk een denkbeeld er van bekomt, wat het in heeft 100,000,000 p. st. in een enkel jaar zoek te maken, en dan zullen ook de dagbladen een ander lied aanheffen. Hij voor zich zou Konstantinopel op militaire wijze bezet en tegen Rusland gezegd hebben: „Hier komt gij niet binnen!" Verder zou hij geen schrede doen. Het is dus vooral zaak dat men verklare, den oorlog niet alleen te willen voortzetten.

— Te Liverpool is op nieuw eene meeting gehouden ten gunste van de onafhankelijkheid van Polen, die door bijna 3000 lieden, meerendeels uit de burger en volksklasse, bijgewoond werd. Daarin werd, gelijk bij al die meetings, besloten eene petitie tot de koningin te rigten, om de herstelling van Polens onafhankelijkheid te bewerken, als zijnde noodzakelijk voor de veiligheid en het evenwigt van Europa. Deze petitie onderscheidt zich alleen daardoor van vele dergelijke, dat daarin onder anderen de woorden voorkomen: de oorlog behoort zoolang voortgezet te worden, tot dat de vrijheid van Polen gewaarborgd zij.

— De kwestie van den Sondtol trekt thans ook de bijzondere aandacht der Noord-Duitsche dagbladen tot zich, minder om de zaak zelve, dan wel wegens de verwikkelingen, welke daaruit ontstaan kunnen, en de groote verlegenheid, waarin de Deensche regering zich bevindt. Hunne beschouwingen komen hoofdzakelijk hierop neder:

Denemarken, het erfdeel van Rusland, zoude eigenlijk in den tegenwoordigen worstelstrijd aan de zijde van die mogendheid staan, en toch is het genoodzaakt alles aan te wenden, om Rusland's vijanden, Engeland en Frankrijk, voor zich te winnen, ten einde niet de hoofdbron voor zijne financien te verliezen. Men zoude gelooven dat het als presumtive Russische provincie, op de ondersteuning dier beide mogendheden niet zou kunnen rekenen, ofschoon het juist deze zijn, die Denemarken aan Rusland overgeleverd hebben. Maar de politieke betrekkingen in Europa zijn thans van een zoo ingewikkelden en tegenstrijdigen aard, dat de Westersche mogendheden zelfs bereid zijn, om de Deensche kolonien, tegen elken vijandelijken aanval te beschermen. Hare politiek komt hier in eene ernstige botsing. Laten zij, in haren haat tegen Rusland, Denemarken in het gevaarlijk geschil met Noord-Amerika aan zijn lot over, zoo neemt dit laatste St. Thomas weg en nestelt zich op dit eiland zoo als de Noord Amerikanen dit reeds sedert lang gewenscht en zelfs beproefd hebben. Zij deelen dan met Engeland de heerschappij over West Indie, hetgeen tot gevolg kan hebben, dat zij verscheidene dezer eilanden, alsmede Mexico en andere deelen der kusten bij Noord-Amerika zullen inlijven. Om deze ernstige eventualiteit te vermijden, zouden Engeland gaarne voor Denemarken in de bres willen springen. Van de andere zijden echter ziet Engeland met de meeste overige zeemogendheden, de noodzakelijkheid in, van den Sondtol opgeheven en over het geheel de doorvaart van alle vreemde heerschappij voor altijd bevrijd te zien, omdat zij aan de Pruisisch-Russische grenzen reeds het bewijs heeft bekomen, wat zij aan de Oostzee te verwachten heeft, zoodra Rusland ook over den Sond zal hebben te bevelen. Thans is het de vraag, of het Engeland gelukken zal Denemarken te bewegen om van dezen tol afstand te doen, ten einde, door dit middel, St. Thomas te redden. De tijd zal dit moeten leeren.

Frankrijk.

Het *Journ. des Débats* deelt den hoofdinhoud mede der acte van beschuldiging tegen het voormalige Deensche ministerie Oerstedt. Daaruit blijkt kortelijk het navolgende: In de maand Dec. 1853, toen de oorlog tusschen de geallieerde mogendheden en Rusland dreigde uit te breken, gaf de Deensche regering het voornemen te kennen om eene stricte neutraliteit te handhaven. Desniettemin maakte het kabinet reeds drie maanden voor de oorlogsverklaring toebereidselen tot eene wapening en dit, hoewel Denemarken van alle kanten de verzekering ontving, dat zijne neutraliteit geëerbiedigd zou worden. Een begin maakte de minister van marine, de schout bij nacht Steen Bille, die eene buitengewone ligting van matrozen voorstelde, ten behoeve van oorlogschepen, ten einde langs de kusten de policie te handhaven en de belangen der scheepvaart en van den Deenschen handel te beschermen. Daar hij verklaarde aan den landdag geen gedetailleerde opgaaf der kosten van deze uitrusting te kunnen doen, hoewel eene zoodanige opgaaf reeds drie dagen te voren bij den raad van ministers ontvangen was, scheen de landdag ongezind zijne toestemming te geven; doch de heer Steen Bille wist dien tegenstand op verschillende gronden te overwinnen, zoodat de vergadering eindelijk toegaf. Daarop volgde de minister van oorlog, de luitenant generaal Hansen, die, in den ministerraad het voorstel deed om het effectief van de armee te vermeerderen, de vestingwerken te herstellen, andere op te werpen, kortom eene oorlogzuchtige houding aan te nemen, op grond, dat Denemarken zijne neutraliteit door de wapenen moest kunnen doen eerbiedigen. Zijne meeste ambtgenooten verzetten zich tegen dat plan en deden hem opmerken, dat de Deensche armee, toenmaals uit ongeveer 24,000 man bestaande, sterk genoeg was om het land tegen een coup de main te waarborgen. De heer Bluhme, minister van buitenlandsche zaken, verklaarde dat er hoegenaamd geene vrees bestond voor eene schending der Deensche neutraliteit van de zijde der Westersche mogendheden, zoodat de bedoelde krijgstoerustingen voor het minst overtollig zouden wezen. De graaf Sponneck voegde er bij, dat de staat der geldmiddelen zulke groote uitgaven ook niet gedoogde en dat

hij om die te bestrijden, tot nieuwe directe belastingen zou moeten overgaan. De heer Hansen scheen oppervlakkig voor deze redenen te wijken, doch bleef met dat al bij zijne plannen. Hij bragt eenige onbeduidende wijzigingen in zijn eerste plan, vroeg en verkreeg van den koning eene ordonnantie, waarbij hij werd gemagtigd om de infanterie, de kavallerie, de artillerie en het korps van de genie te vermeerderen, om van den minister van finantien, de noodige fondsen daartoe te vragen. De minister van marine ging nog verder; ligtte de matrozen, zoo als de landdag had toegestaan, maar dekte de kosten voor hunne uitrusting en voor die der schepen door middel van fondsen, welke hem voor andere zaken waren toegestaan. Inmiddels was de landdag bijeengekomen en had een aanvang gemaakt met de discussien over het budget.

De vergadering toonde zich daarbij zoo tegen iedere nieuwe wapening, dat zij er zelfs aan dacht om het budget van oorlog te verminderen, door een gedeelte van de armee met verlof naar huis te zenden. Toen reeds rezen in die vergadering vermoedens tegen het ministerie, die maar al te zeer bevestigd werden door de ordonnantie van 26 Julij 1854, die, terwijl zij een wetgevend ligchaam voor de geheele Deensche monarchie in het leven riep, blijkbaar ten doel had om den landdag van een deel zijner gewigtigtse regten te berooven. Men zal zich herinneren dat de landdag kort daarna den koning een adres aanbood, waarin verklaard werd, dat de raden van Z. M. het vertrouwen van de vertegenwoordiging verloren hadden.

Onder deze omstandigheden hielden de ministers eene conferentie, waarin zij de noodige fondsen ter beschikking des ministers van marine stelden, die inmiddels zijn eerste plan van wapening nog uitgebreid had. En wat de som betreft, door den minister van oorlog gevraagd, zij erkenden eerst dat deze te groot was, om zonder goedkeuring des landdags aangewezen te worden; maar de minister van finantien verklaarde, dat men den landdag nu onmogelijk om geld kon vragen; en dat zulk een voorstel ook tot discussien in die vergadering zoude kunnen leiden, welke aan de vreemde mogendheden een verkeerd denkbeeld van de bedoelingen der Deensche regering zouden geven; iets hetgeen tot elken prijs vermeden moest worden. Hij voegde er bij, dat hij besloten had den last tot het verstrekken van bovenbedoelde uitgaven geheel op zich te nemen. Hij voerde dit voornemen ook uit en nam voorts, met goedkeuring van zijne ambtgenooten, een besluit, inhoudende dat, zoo de landdag in zijne volgende zitting, de door hem toegestane gelden niet mogt goedkeuren, deze gelden zouden gevonden worden uit die inkomsten, waarover de koning beschikt, zonder tusschenkomst van de wetgevende magt; een middel des te vreemder, omdat dezelfde minister, kort te voren verklaard had, dat de bestaande belastingen niet voldoende waren om de uitgaven van de nieuwe wapening te dekken, dat het budget met een deficit sloot en dat de kassen in de Hertogdommen ledig waren.

Inmiddels was de oorlog verklaard en de geallieerde eskaders waren vreedzaam de Sond en de groote Belt gepasseerd; zij kruisten reeds in de Bothnische Golf en de Russische eskaders waren ingesloten in de havens van Kroonstad en Sweaborg. Dit kon den minister van marine nog niet gerust stellen; hij liet het fort van Christiansoe in staat van verdediging brengen en de batterijen aan den ingang der reede van Kopenhagen wapenen. Doch dit was niet alles; onder het voorwendsel van de equipages te oefenen, zond hij eene Deensche flottille naar de Oostzee, met last echter van den meridiaan van het eiland Gothland niet te passeren. Kort daarna wenschten de ministers van oorlog en van marine eene linie van defensie op de kust van het eiland Seeland te vestigen tot welk einde de eerste eene ligting van 14000 man voorstelde, en de tweede de constructie van verschillende werken. Deze plannen werden hevig bestreden door den minister van buitenl. zaken, op grond dat de Deensche neutraliteit hoegenaamd niet bedreigd werd; dat het berigt van de krijgstoerustingen in Denemarken het kabinet van St. James ongerustheid inboezemde en dat dit kabinet, zoo zij voortduurden, er welligt toe over zoude gaan, om zijne vloot in de Deensche havens te laten overwinteren, zoodat het in het belang van Denemarken lag een volkomen vertrouwen in de loyauteit der geallieerde mogendheden te toonen. Daarop zag de minister van oorlog van zijn plan af, en vergenoegde zich met door den ministerraad te laten besluiten, dat de gewone verloven ditmaal niet zouden toegestaan worden, dan wanneer de regering dit gepast zou oordeelen. De minister van marine echter bleef bij zijn plan om de middelen van verdediging der kusten uit te breiden. Kort daarna (den 1 October 1854) kwam de landdag weder bijeen. Het ministerie Oerstedt werd omvergeworpen en de eerste daad van het nieuwe kabinet was aan de wetgevende magt het budget aan te bieden, waarop al de buitengewone uitgaven van het vorige ministerie voorkwamen. De krijgstoerustingen werden door de commissie van onderzoek voor doelloos, zelfs schadelijk, en de daarvoor gedane uitgaven dientengevolge voor het grootste gedeelte nutteloos verklaard.

— In de provincie Sevilla is voor de oudheidkundigen een groote schat gevonden, die bestaat uit twee zilveren vazen, waarin zich 300 zilveren penningen bevinden, die gedeeltelijk de bustes van de eerste Romeinsche keizers voorstellen en gedeeltelijk betrekking hebben op de gebeurtenissen van den toenmaligen tijd, hoewel de oudheidkundigen de inscriptien nog niet hebben kunnen ontcijferen. De penningen bevinden zich in gaven toestand.

Tafereelen uit het zeeleven.

WINDSTILTE.

(Vervolg van ons vorig No.)

Senora Estrella is de dochter van een oud geslacht te Cadix, dat veelvuldige relatien in Spaansch Amerika heeft en ook bevriend is met eene edele Noordduitsche familie, waartoe de kapitein behoort. De jonge Duitscher met het blonde haar en den zielvollen blik in het blaauwe oog, is bestemd, het reeds gesloten verbond door nog inniger banden hechter te maken en de hand van Dona Estrella te verwerven. De dame woont in Mexico op de rijke bezittingen van haren oom. Deze, die naar zijn vaderland verlangt, wil spoedig derwaarts terugkeeren en de jonge Duitsche zeeman wordt verzocht, hem naar Europa over te brengen. Met allen spoed doorklieft zijne kiel den Atlantischen Oceaan. Maar hoeveel spoed hij maakt, hij komt te laat, om de dochter uit de handen des edelen Spanjaards te ontvangen. Bij zijne aankomst rust hij, door eene doodelijke koorts weggerukt, in het graf. Estrella, dubbel schoon in haren rouw, maakt den diepsten indruk op den jongen Duitscher en ook de oogen van den zeeman dringen diep in het hart der schoone Spaansche vrouw. Nog voor het schip zeilklaar is, heeft Estrella den van vreugde dronken kapitein met zijn geluk bekend gemaakt, en toen men de reis over den oceaan begon, was ook de gemeenschappelijke reis door het leven vast besloten.

Dit alles verhalen elkander de bemanenden, terwijl zij naast elkander zitten, voor de honderdste maal en worden nooit moede het te herhalen en te hooren.

Van lieverlede komt in het leven aan boord eene verandering, die voor het eerst door den wachthebbenden officier opgemerkt wordt. De frissche koelte, die de zeilen deed zwellen, begint te verflaauwen. De bovenbraamzeilen staan nog vol en rond; de fok en marszeilen hangen slapper en zetten zich slechts nu en dan uit, om in dezelfde minuut tegen mast en stengen terug te klapperen. Eene onaangenaam muziek. Het is dat oogenblik, waarvan de zeeman zegt, dat de oceaan droomt en alleen van tijd tot tijd een zucht slaakt.

Nog een paar uren gaan voorbij. De zeilen hangen slap. Steeds zeldzamer worden de zuchtjes van den wind, die zich in het doek verliezen. Het schip ligt eenige streken buiten den koers. De wachthebbende officier kijkt den man aan het roer vragend aan en deze antwoordt, terwijl hij de schouders ophaalt:

„Geen stuur in het schip, mijnheer!”

Het is avond. De zonneschijf is op het punt zich in zee te dompelen en overdekt als tot afscheid hare oppervlakte met vloeibaar goud. Op een wenk des kapiteins verschijnen zes matrozen en rollen de zonnetent op. Het uitzigt op de onmetelijkheid is onbegrensd.

De sterren glinsteren in den waterspiegel. Estrella heeft de mandolina in de hand. Zij zingt met eene heldere stem een dier gloeijende Spaansche romances, van welke in laauwe zomernachten de oevers van de Ebro en der Guadalquivir weergalmen. Alles aan boord luistert, van den eersten officier tot aan den kleinsten scheepsjongen.

Den volgenden morgen is de zee spiegelglad. Het schip ligt bewegingloos in den stillen vloed. De zeilen hangen in hunne gijtouwen.

De matrozen staan aan de rijlings en kijken er nieuwsgierig in, als moesten zij noodzakelijk iets zien, waar niets te zien is. Eene windstilte na vele dagen vol beweging, is voor den zeeman als eene onverwachte feestdag. Hij staat als verwonderd en weet in zijn daagsche pakje er niets mede aan te vangen.

Maar hoe dood de zee daar schijnt te liggen, zij leeft van alle kanten zoo ver het oog reikt. De gondgele zeetang drijft voorbij als een schemerend mat, waarop de slapende schildpad zich gemakkelijk wiegt. Voor den boeg van het schip spelen kleine zilveren vischjes met elkander en dartelen en springen, zoodat men niet moede wordt er naar te kijken. Zij komen al spelende de oppervlakte zoo nabij, dat de kajuitsjongen meent ze met de hand te kunnen grijpen. Maar het water des oceaans is doorschijnender dan het helderste kristal en wat de hand bereikbaar schijnt is vele vademen diep onder ons.

De purperkleurige *man of war* zwemt voorbij. Een jonge matroos — goed ervaren in de fabelwereld des oceaans — verteltvan eene reeks schoone eilanden, die verzonken zijn, omdat hunne bewoners de wetten der heerschende Fee niet opvolgden. En op den *man of war* wijzende, zegt hij, dat dit het admiraalschip van de vloot der eilanden en dat de admiraal wis en waarachtig aan boord is, al kon men hem met gewone oogen niet zien, dat hij nu rond kruist, om een mensch te vinden, aan wien hij zijne ongelukkige historie vertellen kan en die hem gelooft. Mogt hij er in slagen, zoo iemand te vinden, dan zouden de eilanden weder in al hunne pracht uit den *Oceaan* oprijzen, schooner dan ooit te voren. Ongelukkig is niemand van het volk aan boord verlangend naar de mededeelingen van den admiraal, want zij barsten in een luid gelach uit en de arme

man of war duikt met eene ligte zucht in de diepte.

En wederom verloopt een dag. De maan gaat aan den donkerblaauwen hemel op en verdooft het licht der sterren. Gezang en muziek, geestige scherts en het klinken der bekers wisselen elkander op het halfdek af. Voor den fokkemast danst en worstelt men om een prijs. Lichtgevende ballons, in alle kleuren van den regenboog dalen van de masten af en kruis en dwars over elk gedeelte van het verdek; het is een tafereel uit de duizend en een nacht, midden op den Atlantischen Oceaan.

Veertien dagen zijn voorbij. Nog altijd dezelfde stille zee, dezelfde lucht, zonder de minste beweging. Het schip is geen voet voor of achterwaarts van plaats veranderd. Het is brandend heet. Door het bestendig begieten van het dek, is dit met eene zoutkorst bedekt. De kajuitjongens verwijderen zich niet uit eigen beweging en de officieren jagen hen niet weg. De geheele manschap is stil, ontevreden. Soms hoort men den een of ander even fluiten, zooals de zeeman wel eens doet, als hij den wind lokken wil. Een ander dompelt den vinger in het water en steekt hem dan omhoog of hij ook een verkoelend tochtje bespeuren mogt. Vergeefs.

Het eene uur na het andere gaat voorbij. Er verschijnt geen negerin om het bezoek van dona Estrella aan te kondigen. De officieren slaan er geen acht op; zelfs de kapitein niet, die vol gedachten, met hangend hoofd en met gekruiste armen op en neer gaat.

Nog een uur, en de kapitein, die met zijne officieren geraadpleegd heeft, gaat naar de kajuit. De officieren roepen het volk voor den mast bijeen en zeggen: Uithoofde van de voortdurende stilte en daar *men niet weten kan, hoe lang die* duren zal, wordt van heden af, 's morgens en 's avonds slechts een half rantsoen water gegeven.

De manschap zwijgt getroffen. Zij beseft de noodzakelijkheid van dit bevel; zij heeft het verwacht en is er toch door ontstemd. Een half rantsoen! Dat is niet eens het allernoodzakelijkste. 't Is onmogelijk!

En toch is het zoo. De toegang tot de watervaten wordt gesloten. Ieder officier heeft den sleutel van een der sloten. Het wordt nacht en morgen en weder nacht. Maar men hoort geen lied, geen vrolijk opbeurend woord. Er heerscht eene heete verzengende lucht. Half rantsoen!

Een geheele maand is voorbij. Loodzwaar kruipt de eene minuut voor de andere, na voorbij. Het is niet alleen stil aan boord, het is somber. De harmonie, die tusschen het halfdek en het voorschip bestond, is niet meer zoo als te voren en dreigt geheel verloren te gaan. Een booze demon is tusschen beide gekomen: het is de argwaan. De matrozen vermoeden dat men hen alles laat ontberen, om des te meer overvloed in de kajuit te hebben. Zij fluisteren elkander in het oor dat de officieren daar in het geheime vrolijke partijtjes hebben, terwijl men hun het laauwe water dropswijze toemeet. Nu drie dagen geleden werd het halve rantsoen tot een kwart verminderd. Het lazareth in het tusschendek is met zieken opgevuld. De kapitein doorloopt hunne rijen; diep getroffen door het gezigt van deze koortsachtige wezens, die aan niets denken dan aan water, niets anders hooren of zien. Het oog van dien bleeken man gloeit van eenen hevige begeerte naar het koele vocht. Hij ziet in zijne ijlende koorts eene lange tafel voor zich, bedekt met de heerlijkste dranken in geslepen karaffen en glazen.

Daar schurkt er een van pleizier, want hij ziet, hoe aan gene zijde van de uitgedroogde stroombedding voor welke hij staat, een zware regenbui zich ontlast. Ginds strekt een ander verlangend de armen naar den waterval uit, die van de rots — helaas voor hem onbereikbaar — klaterend nedervalt. Water! water! steunen zij in steeds toenemenden angst, en de kapitein zegt, diep getroffen, tot den scheepsdoctor:

»Help toch, man, help toch!"

De doctor haalt de schouders op. »Geef mij den staf van Mozes," antwoordt hij, »dan zijn wij geholpen."

De tijd ijlt voort. Buiten boord is alles onveranderd, maar daar binnen brengt iedere dag nieuwe ellende. De argwaan heeft voor overtuiging plaats gemaakt, en uit de stille ontevredenheid, die vroeger bestond, ontwikkelt zich langzamerhand openbare opstand. De officieren spreken niet meer met hunne manschappen; zij bevelen, zij verbieden niets, maar ontwijken hunne ondergeschikten. Het journaal wordt niet langer bijgehouden, geen bestek wordt meer gemaakt. Niemand bekommert zich meer over de breedte, over den afstand der maan van de zon. Het is de verschrikkelijke avond, die een vreeselijken dag voorafgaat.

Daar breekt de storm los. De officieren verschijnen met hunne sleutels voor den toegang tot het watervat. De manschap nadert met hare kroezen. Aan hun hoofd is een jonge brutale gast. Op zijn gelaat leest men vermetelheid en doodsverwachting. Op het oogenblik dat de uitdeeling een aanvang neemt, rukt hij den officier de maat uit de hand en roept:

»Ik wil zelf meten. Gij honden bedriegt ons."

Deze woorden zijn als een bliksemstraal, die alles in brand steekt.

»Wij willen zelven meten!" schreeuwt de waanzinnige troep, en allen werpen zich op het vat, waaruit aan ieder juist zijn aandeel zou toegemeten worden. Luid tierend rollen zij het voor zich uit en schreeuwen door het geheele tusschendek: »Water volop! Hier heen! Hier heen! — Binnen een kwartier is het geheele vat leeg.

De kapitein hoort wat er voorgevallen is. Met het pistool in de hand vliegt hij midden onder den oproerigen troep. Hij eischt oogenblikkelijk blinde onderwerping en vordert de uitlevering van den man, die het eerst de misdadige hand tegen een officier heeft opgeheven. Alles zwijgt. Alleen de rebel beroemt zich op zijne daad en heft op nieuw de hand op, terwijl hij zich vlak voor den kapitein plaatst. Maar voor hij ze vallen laat, doorboort een kogel hem het hart.

»Zoo straf ik oproerlingen," zegt de kapitein, snijdend koud.

»Smijt het beest over boord en gedraagt u beter, of God zij u genadig."

Deze cordate handelwijs doet de rebellen verstommen. Zij laten den kapitein ongedeerd door hunne rijen passeren. Vier ligt matrozen, gewoon een ontvangen bevel blindelings te gehoorzamen, nemen het lijk van den doodgeschoten kameraad en werpen het over boord.

Naauwelijks heeft het lijk den waterspiegel bereikt, of het borrelt, schuimt en bruist. — Glinsterende fonteinen worden zigtbaar. De woeste haai, die zich steeds in het kielwater van de schepen laat vinden, komt uit de diepte te voorschijn. Er begint een wreede strijd om den bloedigen buit. Zij vliegen heen en weder, op en neer. En als zij daarbij met hunne ruggen de planken van het schip raken, ondergaat de onbewegelijke romp eene ligte dreuning.

»Die is weg," zeide de bootsman, de boezemvriend van den verslagene. »Maar God verd. mij, als ik dat vergeet. Ik zal niet rusten, voor ik het bloed des moordenaars gezien heb en als jelui regtschapen kerels zijt, sta mij dan bij."

»Dat zullen wij!" was het antwoord. In dezo verd... windstilte moeten wij er toch altemaal aan gelooven en zij zullen dan ten minste tot zoolang niets boven ons vooruit hebben. Roept het uit, boven en beneden aan stuurboord en aan bakboord! Oorlog! aan de kajuit!" — »Oorlog aan de kajuit!" roept alles met eene heesche keel en stuift naar alle kanten uiteen.

De kapitein stond op en zond zijne officieren weg.

»Vaarwel Heeren. Wij zijn maar een klein troepje tegenover die woedende bende. Na een roemvollen strijd voor de overmagt te bukken, is geen schande; voor die kerels te buigen echter ware een smaad, dien zeker niemand onzer op zich zou willen laden."

»En mogelijk is nog niets verloren," antwoordde de eerste officier. »Zij zijn alleen zoo brutaal geworden, omdat zij ons zagen wankelen. Als zij voelen, dat wij durven, dan geven zij zich op genade en ongenade over."

»Juist zoo mijn vriend," viel hem de kapitein in de rede. »Roept het op het dek uit, dat ieder die nog eenige eer in het lijf heeft, de zijde der opstandelingen verlaten en tot ons overkomen zal. Dan moge het zwaard beslissen. Frisch aan het werk! Ik ben in een oogenblik bij u."

(*Vervolg en slot in ons volgend No.*)

Schepen In Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Wilhelmina, kapt. C. H. Klint, adres bij C. J. Leijsner. — Sluit 10 dezer.

Cuba, kapt. Zeijlemaker, adres bij F. P. Bouguenon. — Sluit Ultimo dezer.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij Gisius en Co. — Sluit 4 Maart e. k.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co.

Calijpso, kapt. D. R. Nolles, adres bij H. C. Levy.

Goede Verwachting, kapt. A. R. de Lang, adres bij Gisius & Co.

Anna Arnoldina, kapt. van Wijk, adres bij Gisius & Co.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**